

Forslag om motiveret dagsorden af Lasse Budtz (S) (se foran)

vedtoges med 57 stemmer (S, SF, RV og VS) mod 2 (FP); 45 (KF, V, CD og KrF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Albrechtsen (VS) og Thoft (SF) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 185:

Forslag til lov om ændring af lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v.

(Fremsat 19/2 86).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Lerke (S):

I dette lovforslag gør man op med den praksis, der har eksisteret siden 1978, at landsbevillingsnævnet kan omgøre en bestemmelse vedrørende en alkoholbevilling, som en kommunalbestyrelse har truffet. Landsbevillingsnævnet har som ankeinstans omgjort mange beslutninger, der er truffet af politikere i kommunerne, endog af en enig kommunalbestyrelse. Statistikken viser, at ca. halvdelen af de ankesager, der har været indbragt for landsbevillingsnævnet, har ændret kommunalbestyrelsens afslag på en ansøgning om en alkoholbevilling.

Det er en praksis, vi er imod af mindst to grunde. Vi mener, at kommunalbestyrelsen er den nærmeste til at vurdere, om der skal gives en alkoholbevilling eller ej. Kommunalbestyrelsen kender nærmiljøet betydelig bedre end landsbevillingsnævnet, fordi kommunalbestyrelserne er valgt af befolkningen til at varetage deres interesser i et kommunalt selvstyre. I øvrigt skal en alkoholbevillingssag som oftest ses i lyset af en alkoholpolitik, og en sådan politik tilrettelægges i høj grad af kommunerne, hvor ansvaret for en sådan ligger.

Landsbevillingsnævnets omfang og opgaver indskrænkes i lovforslaget til at omfatte

bevillinger til transportmidler og til virksomheder, der drives i statens eller kommunernes ejendom. Det første er vi enige i, men det sidste trænger til en nærmere undersøgelse, men den kan vi jo foretage i udvalget.

Socialdemokratiet er positiv over for dette lovforslag.

Jeg vil sluttelig komme med et lille hjertesuk: sidste år var jeg inde på § 22. Den vil jeg gerne pege på igen, idet jeg beder ministeren om at tænke alvorligt over at overveje den lovparagraf endnu en gang. Det er en helt urimelig irritation, der skabes imellem bevillingsgiveren og bevillingssøgeren på grund af fortolkning af denne paragrafs stk. 1, men det kan vi måske komme tilbage til under udvalgsarbejdet.

Jette Thomsen (KF):

Dette lovforslag om at afskaffe landsbevillingsnævnets kompetence som ankeinstans har industriministeren fremsat på baggrund af den debat, der har været om landsbevillingsnævnets virksomhed. Før 1970 var det jo således, at bevillinger i købstæderne blev givet af et bevillingsnævn nedsat af kommunalbestyrelserne, og deres afgørelser var endelige. På landet blev bevillinger givet af amtsrådet efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Et afslag kunne indbringes for handelsministeren, der traf den endelige afgørelse.

Efter 1970, hvor landsbevillingsnævnet blev oprettet, kunne kommunalbestyrelsens afslag på bevilling indbringes for landsbevillingsnævnet. Straks efter denne ændring hørte vi kritik fra Kommunernes Landsforening af landsbevillingsnævnets virksomhed, og i 1978, da restaurationsloven blev ændret, imødekom man Kommunernes Landsforenings ønske om, at kommunalbestyrelsernes opfattelse af, om bevilling bør gives eller ikke, blev tillagt en ganske særlig vægt. Men alligevel har landsbevillingsnævnet i vidt omfang omgjort kommunalbestyrelsernes afgørelser, også afgørelser truffet af en enig kommunalbestyrelse.

Nu tager industriministeren konsekvensen fuldt ud og afskaffer landsbevillingsnævnet som ankeinstans. Det er herefter de kommunale myndigheder, som træffer afgørelserne i bevillingsspørgsmål. Lovmæssigheden af disse afgørelser sikres i tilsynsrådene. For Kø-